

РЕШЕНИЕ

№ 323

гр. Плевен, 23.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, VI НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на тридесет и първи май през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Валери Цв. Цветанов

при участието на секретаря ПЕТЯ П. АНТОВА
като разгледа докладваното от Валери Цв. Цветанов Административно
наказателно дело № 20234430200655 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

ПРОИЗВОДСТВОТО е по реда на чл. 59 ал. I от ЗАНН

С наказателно постановление №15-2200301 от 27.01.2023г ***ът на
„Инспекция по труда“ гр.Плевен е наложил на основание чл.416 ал.5 от КТ
вр.чл.414 ал.1 от КТ на „***“ ЕООД с ЕИК *** със седалище и адрес на
управление ***, представлявано от П. Х. Х. с ЕГН *****
административно наказание имуществена санкция в размер на 1500лв.

Недоволен от издаденото наказателно постановление е останал
жалбоподателят „***“ ЕООД, който чрез управителя П. Х. Х. го обжалва в
срок и моли съда да го отмени, като незаконосъобразно. Представлява се от
процесуален представител адв. О. Л. от ***, който изразява становище, че не е
заплатено трудовото възнаграждение на възнаграждение на Д. Х. И. с ЕГН
***** на длъжност „***“ за извършената от него работа за месеците
08.2022г. и 09.2022г., тъй като работникът след командировка изоставил
камиона извън гаража на фирмата, и задържал в себе си ключовете и

документите за регистрация на превозното средство. Освен това навежда доводи, че на работника Д. Х. И. са надплатени суми за командировки, които същият следва да възстанови на работодателя. Моли съда да отмени обжалваното НП поради неговата незаконосъобразност.

За въззиваемата страна *** на Дирекция „Инспекция по труда“ гр.Плевен, се явява ст. юр.к.П. Ч., който изразява становище, че обжалваното НП е законосъобразно и обосновано и моли съда да го потвърди.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.59 ал.2 от ЗАНН, допустима е, разгледана по същество е основателна, но не по изложените в нея съображения.

Обжалваното наказателно постановление е издадено въз основа на Акт №15-2200301 от 14.11.2022г за установяване на административно нарушение, от който е видно, че при извършена проверка по документи на 14.11.2022г в Дирекция “Инспекция по труда“ гр.Плевен се установило, че работодателят „***“ ЕООД гр.Плевен, не е изплатил трудовото възнаграждение на Д. Х. И. с ЕГН ***** на длъжност „***“ за извършената от него работа за месеците 08.2022г. и 09.2022г.

Горните обстоятелства се установяват от показанията на разпитаните актосъставител Б. А. Н. и свидетеля Д. И. Й., чиито показания съдът кредитира изцяло с оглед тяхната последователна и логическа изложеност, взаимна кореспондентност и съответствие от една страна с приложените по делото писмени доказателства – протокол за извършена проверка №ПР2238331 от 14.11.2022г., трудов договор №17 от 31.12.2020г., ведомости за заплати за месеците 08.2022г. и 09.2022г., прокурорска преписка №6505/2022г. на РП-Плевен, а от друга – със заключението на К. И. А. по назначената съдебно-икономическа експертиза. От показанията на актосъставителя Н. и свидетеля Й. се установява, че при извършена документална проверка на 14.11.2022г. в Дирекция “Инспекция по труда“ гр.Плевен е констатирано, че работодателят „***“ ЕООД гр.Плевен не е изплатил трудовото възнаграждение на Д. Х. И. с ЕГН ***** на длъжност „***“ за извършената от него работа за месеците 08.2022г. и 09.2022г. Видно от Трудов договор № 17/31.12.2020г., работодателят „***“

ЕООД е длъжен да изплаща трудовото възнаграждение на работника ежемесечно - до 25-то число на месеца, следващ този, за който е положен труда. Съответно трудовото възнаграждение за положената от служителя работа за месец август 2022г. е следвало да бъде заплатено **в срок до 25-ти септември 2022г., а** възнаграждение за положената от служителя работа за месец септември 2022г. е следвало да бъде заплатено **в срок до 25-ти октомври 2022г.** От събраните по делото доказателства - гласни и писмени не е установено работодателят да е изпълнил задължението си за заплащане на трудовото възнаграждение до 25.09.2022г. и съответно до 25.10.2022г. Обстоятелство, че не е изплатено трудовото възнаграждение на Д. Х. И. с ЕГН ***** на длъжност „***“ за извършената от него работа за месеците 08.2022г. и 09.2022г. не се оспорва от въззиваемата страна, видно от изложените в жалбата твърдения. Съдът кредитира напълно показанията на актосъставителя Н. и свидетеля Й., тъй като техните показания са конкретни, ясни и последователни, изясняват в пълнота всички факти и обстоятелства във връзка с възприетото от тях неизплащане на трудово възнаграждение. Освен това няма данни по делото, които да създават съмнения относно обективността и безпристрастността на този свидетел, или да сочат на наличието на мотив да набеди жалбоподателя „***“ ЕООД в нарушение, което не е извършил.

От заключението на вещото лице К. И. А. по изготвената съдебно-икономическа експертиза се установява, че на 15.03.2023 г. по сметка в *** с титуляр Д. Х. И. са изплатени суми за трудови възнаграждения с обща сума 862.51 лв с основание за плащане „заплата м. август 2022 г. - 391.41 лв. и м. септември 2022 г. 471.10 лв“. Според заключението на вещото лице А. от общо начислените суми за командировки за м. август и септември 2022 г. в размер на 2933.75 лв., са приспаднати суми изплатени за командировка в чужбина по банков път в размер на 6070.00 лв., като се получава сума за възстановяване /надплатена/ на Д. Х. И. в размер на 3136.26 лв. От заключението на вещото лице А. се установява, че от общо изразходените суми за разходи по време на командировка в размер на 736.83 лв., са приспаднати суми получени за служебни аванси в брой, съгласно Заповед №9/05.09.2022 г. в размер на 393.37 лв., като се получава сума за плащане от „*** ЕООД на Д. Х. И. в размер на 343.46 лв.. Според заключението на вещото лице А. от сумите за възстановяване за командировки в размер на

3136.26 лв. са прихванати от управителя на дружеството сумите за плащане по авансови отчети в размер на 343.46 лв. и остава сума за възстановяване от Д. Х. И. в размер на 2792.80 лв.

От заключението на вещото лице К. И. А. по изготвената съдебно-икономическа експертиза се установява, че има Заповед за прекратяване №017/04.10.2022 г. на трудов договор № 17/31.12.2020 г. на основание чл.325, ал.1, т.1 от КТ, считано от 04.10.2022г., като е подадено уведомление към НАП с изх.№ 15388223034801/05.10.2022г. за прекратяване на трудовото правоотношение на Д. Х. И. с ЕГН: *****. Според заключението на вещото лице А. на Заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение няма дата на връчване и подпис на работника, няма вписване за предаване на трудовата книжка в Дневник за издаване на трудови книжки, съгласно чл. 1, ал. 5 и чл. 6, ал. 2 от НАРЕДБАТА за трудовата книжка и трудовия стаж.

При така приетото за установено от фактическа страна нелегално и обосновано административнонаказващият орган е приел, че с бездействията си жалбоподателят „***“ ЕООД е извършил нарушение по чл.128 т.2 от КТ и нелегално му е наложил административно наказание на основание чл.416 ал.5 от КТ вр.чл.414 ал.1 от КТ. Нелегално административнонаказващият орган, съответно актосъставителят чрез АУАН, са квалифицирали извършеното деяние, като нарушение по чл. 128, т. 2 от КТ, която разпоредба била сочена за нарушена от работодателя. Съставът на административното нарушение по чл. 414, ал.1 от КТ, възприет от наказващия орган, като основен визира нарушаване разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за безопасни и здравословни условия на труда. Съгласно легалната дефиниция по чл.6 от ЗАНН, административно нарушение е това деяние /действие или бездействие/, което нарушава установения ред на държавно управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред. Типична особеност на административното нарушение е неговата насоченост против реда, установен в държавното управление. На практика това се изразява във виновно неизпълнение или лошо изпълнение на едно задължение. Трудовият договор е двустранен - за всяка от страните възникват насрещни права и задължения. В глава шеста от КТ /чл.124-135/ са регламентирани общите и основните задължения на

страните по индивидуалното трудово правоотношение, а са доразвити и конкретизирани в следващите глави на КТ по всеки отделен въпрос, касаещ работно време, здравословни и безопасни условия на труд, трудово възнаграждение, трудова дисциплина, имуществена отговорност, професионална квалификация. Така в разпоредбата на чл.124 от КТ са очертани обобщено взаимните задължения на страните по трудовото правоотношение, съвкупността от които образува съдържанието на трудовото правоотношение. Като основно задължение на работодателя е предвидено заплащане на трудово възнаграждение на работника или служителя за извършената работа. Според доктрината тази норма има предимно въвеждащо и тълкувателно значение. С нормата на чл.128, т.2 от КТ е създадено общо задължение на работодателя да заплаща уговореното трудово възнаграждение в установените срокове като насрещна престация за предоставената и използвана от него работна сила, а по- пълната му правна уредба се съдържа в чл.242-272 от КТ. В регламентацията на института на трудовото възнаграждение най-ярко се проявява идеята за закрила на труда, изразяваща се в предпазване на наемния работник или служител, към неговото подпомагане и оказване на съдействие като икономически по-слабата и зависима от работодателя страна по трудовото правоотношение. В чл.245, ал.1 от КТ е предвидено гарантирано изплащане на трудовото възнаграждение в размер на 60 на сто от брутното трудово възнаграждение, но не по малко от минималната работна заплата за страната, при добросъвестно изпълнение на трудовите задължения на работника или служителя. От предназначението на трудовото възнаграждение да осигури приходи за издръжка на работника или служителя и членовете на неговото семейство следва неговата задължителна периодичност. Законът обаче държи сметка и за хипотези, при които работодателят не е в състояние да изплаща пълния размер, поради което установява задължение за изплащане поне на един минимален размер. Именно това задължение е от публичен ред и установява чрез императивна правна норма държавната намеса в регулиране на трудовите правоотношения. Поради тази специфика на характера му само това задължение представлява обект на административно нарушение по чл.414, ал.1 от КТ по смисъла на легалната дефиниция, а не и визираните в чл.124 и чл.128 от КТ. Последните не касаят конкретно правило от реда, установен в държавното управление за осъществяване на обществените функции по правното регулиране на

трудовете правоотношения, което правило може да бъде нарушено с определено действие или бездействие, а както вече се посочи регламентират общи и основни задължения на работодателя. Ако се приеме обратното /че с всяко неплащане или частично плащане на трудово възнаграждение работодателят нарушава чл.128 от КТ/, на практика работодателят ще може да бъде административнонаказателно преследван, както по чл.245, ал.1 от КТ, така и по чл.128 от КТ и по чл.124 от КТ, което е недопустимо предвид еднаквия обект на защитеното обществено отношение.

С оглед на изложеното съдът приема че ангажирането на отговорността на „***“ ЕООД по административнонаказателно обвинение за извършено от него нарушение по чл.128, т.2 от КТ в качеството му работодател, е незаконосъобразно. В този смисъл е константната и непротиворечива практика на съдилищата, като например решение № 105 от 14.04.2020 година, постановено по к.а. н.дело № 48/2020 година по описа на Административен съд град Стара Загора, решение №121 от 16.06.2020г., постановено по к.а.н.дело №106/2020 година по описа на Административен съд град Стара Загора, и др.

Съдът констатира, че в хода на проведеното административнонаказателно производство е допуснато съществено процесуално нарушение на императивните разпоредби на чл.42, т.3 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН в насока неправилно определяне на момента на извършване на нарушението, тъй като правилният момент на извършване на нарушението е датата, следваща датата на изтичане на срока, до който задълженото лице дължи изпълнение на вмененото му задължение, а фактите сочат, че това са 26.09.2022г. и 26.10.2022г., а не 14.11.2022г. – датата на извършената проверка, както се претендира в обжалваното наказателно постановление.

Съдът счита, че следва да бъде отменено обжалваното наказателно постановление относно наложеното административно наказание по чл.416 ал.5 от КТ вр.чл.411 ал.1 от КТ, като незаконосъобразно.

При този изход на делото и на основание чл. 63д ал.1 от ЗАНН, след като установи незаконосъобразността на обжалвания електронен фиш, съдът намери искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноси по реда на АПК за основателно, поради което същото следва да бъде уважено. Молбата за така претендираните разноси от

страна на жалбоподателя в размер на 450 (четиристотин) лева съдът намира за допустима, основателна и доказана по размер. Видно от приложения договор за представителство и процесуална защита /л.29/ и списък с разноски /л.68/, същите са заплатени напълно и в брой на адвокат О. Л. и са в размера съответен на посочения в чл. 18, ал. 2 във връзка с чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения към Закона за адвокатурата, заявени са и се претендират от процесуалния представител на жалбоподателя, поради което и съдът прие претенцията за основателна за посочения размер.

При този изход на делото и на основание чл.143 ал.1 от АПК разноските за възнаграждение на вещото лице в размер на 175,50 лева следва да се възстановят от бюджета на Дирекция „Инспекция по труда“ - Плевен.

Водим от горното и на основание чл.63 ал.2 т.1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление №15-2200301 от 27.01.2023г на ***а на „Инспекция по труда“ гр.Плевен, с което е наложено на основание чл.416 ал.5 от КТ вр.чл.414 ал.1 от КТ на „***“ ЕООД с ЕИК *** със седалище и адрес на управление ***, представлявано от П. Х. Х. с ЕГН ***** административно наказание имуществена санкция в размер на 1500лв, като НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“ - Плевен да заплати на основание чл.63д ал.1 от ЗАНН на жалбоподателя „***“ ЕООД с ЕИК ***, разноски за адвокат в размер на 450лв.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“ - Плевен да заплати на основание чл.143 ал.1 от АПК по сметка на Районен съд-Плевен разноски за вещо лице в размер на 175,50 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд – Плевен в 14 дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____

